

entklagenævnets afgørelse vedrørende tvangsindlæggelse, tvangstilbageholdelse eller tilbageførsel for retten, jf. § 37, vil der således fortsat skulle beskikkes advokat for patienten, jf. retsplejelovens § 470, stk. 2, 1. pkt. Endvidere vil der efter omstændighederne kunne være anledning til at indhente en udtalelse fra Retslægerådet eller andre sagkyndige. Om sagens fremme ved retten henvises til bemærkningerne nedenfor til lovforslagets § 2.

I § 36, stk. 3, 1. pkt., indføres en absolut frist på 7 hverdage for behandlingen af klager over tvangsbehandling, der efter § 32, stk. 3, i lovforslagets § 1, nr. 12, har opsættende virkning.

For andre klager end klager over tvangsbehandling, der er tillagt opsættende virkning, gælder der ikke en absolut sagsbehandlingsfrist, men det kræves, at patientklagenævnet træffer afgørelse snarest muligt. Er afgørelse ikke truffet inden 14 dage efter klagens modtagelse, skal nævnet underrette patienten og patientrådgiveren om grunden hertil og om, hvornår afgørelse kan forventes at foreligge. Afgørelsen skal således ikke nødvendigvis være truffet inden 14 dage efter klagens modtagelse, men det forudsættes som hidtil, at dette normalt vil være tilfældet, jf. afsnit 6.1. ovenfor i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Ved udtrykket »hverdage« i § 36, stk. 3, 1. pkt., forstås mandage til fredage bortset fra helligdage. At afgørelsen skal være truffet »inden 7 hverdage efter klagens modtagelse«, indebærer, at en klage, der i normaluger uden helligdage f.eks. modtages mandag morgen, skal være afgjort inden udgangen af tirsdag i den efterfølgende uge.

At fristen på 7 hverdage er absolut, indebærer i øvrigt et ubetinget krav om, at patientklagenævnets skal træffe afgørelse inden for fristen. Overskrides fristen, vil det efter omstændighederne bl.a. kunne føre til tjenstligt ansvar. Der vil imidlertid ikke være mulighed for at iværksætte den påklagede tvangsbehandling alene som følge af, at fristen er overskredet. I sådanne tilfælde må overlægen således afventes nævnets afgørelse, medmindre der i ventetiden f.eks. er indtrådt en sådan forværring af patientens helbredstilstand, at omgående gennemførelse af behandlingen under de nuværende omstændigheder er nødvendig, jf. § 32, stk. 3, som affattes ved § 1, nr. 12, i dette lovforslag.

Til § 37

I § 37 videreføres § 34 i den nugældende psykiatrilov med de ændringer, der følger af, at patientklagenævnet efter § 35 også skal behandle klager over tvangsindlæggelse, tvangstilbageholdelse og tilbageførsel i 1. instans. Forslaget svarer i det væsentlige til

§ 38, stk. 1, og § 39 i det lovudkast, som flertallet i det lovforberedende udvalg anbefalede, jf. betænkning nr. 1109/1987 s. 30 og afsnit 5.2. ovenfor i de almindelige bemærkninger til lovforslaget. Efter flertallets forslag skulle sagen dog indbringes for retten af patientklagenævnet. At denne pligt efter § 37, stk. 1, påhviler sygehusmyndigheden skyldes, at det er sygehusmyndigheden som hidtil og ikke patientklagenævnet, der bør være part ved sagens behandling i retten.

Som det fremgår, tager § 37 kun sigte på de tilfælde, hvor patienten ønsker patientklagenævnets afgørelse indbragt for retten. Det skal ses i lyset af, at formålet med ordningen er at udmønte den frihedsberøvedes krav ifølge grundlovens § 71, stk. 6, på efter anmodning at få prøvet frihedsberøvelsens lovlighed ved retten. Går patientklagenævnets afgørelse sygehusmyndigheden imod, kan sygehusmyndigheden ikke indbringe sagen for retten efter reglerne i retsplejelovens kap. 43.

Fristen på 2 måneder i § 37, stk. 2, for fornyet prøvelse ved patientklagenævnet af spørgsmålet om udskrivning gælder som hidtil kun, når der er spørgsmål om fornyet prøvelse af den samme frihedsberøvelse. Fristen gælder derimod ikke, hvis der er tale om en ny frihedsberøvelse. Fristen gælder endvidere ikke, hvis alene der er spørgsmål om prøvelse af en tilbageførsel i medfør af § 10 a; stk. 1, i lovforslagets § 1, nr. 3.

Til § 38

Bestemmelsen i § 38 viderefører den ordning, der gælder efter § 38 i den nugældende psykiatrilov. Den foreslåede udvidelse af de lokale patientklagenævns saglige kompetence fører således ikke til ændringer i de nugældende regler om den saglige kompetence for Sundhedsvæsenets Patientklagenævn, jf. herved bemærkningerne ovenfor til § 35.

Til § 39

Ved § 39 indføres mulighed for, at sundhedsministeren kan fastsætte regler om indberetning af afgørelser fra patientklagenævnene og Sundhedsvæsenets Patientklagenævn og om offentliggørelse af afgørelser af generel betydning. Formålet med § 39 er at forbedre mulighederne for at opnå generel viden om anvendelsen af psykiatriloven i praksis.

Offentliggørelsen af afgørelser af generel betydning kan f.eks. ske i form af årsberetninger eller praksisoversigter, der udfærdiges med bistand af nævnenes sekretariat og udsendes med jævne mellemrum. En mere systematisk offentliggørelse af nævnsafgørelser vil endvidere kunne tjene som sup-